

[Undervisningsministeren.]

denne Trafikministers Arkitekt, hvis Haand var noget langsom, nemlig saaledes, at der gik Maaned efter Maaned, inden det nye Teaterhus blev færdigt, skønt han havde lovet det færdigt; der gik over et Aar, efter at han havde paataget sig Forpligtelse til at fuldende det. Men det faar nu være.

Det ærede Medlem mindede om en Udtalelse af mig for 5 Aar siden. Jeg pegede — det har Venstres Ministre som Ministre aldrig gjort, men det er rigtigt nok, det har jeg gjort som Socialdemokrat —, jeg pegede paa den Mulighed, at Statsdriften af Det kongelige Teater kunde ophøre. Jeg pegede med velberaad Hu paa denne Mulighed, men jeg føjede til, hvad det ærede Medlem ikke citerede — det findes i Rigsdagstidende paa næste Spalte —, at det vilde gøre mig personlig ondt, om denne Mulighed skulde blive til Virkelighed. Jeg rettede samtidig en Advarsel til visse Kredse, der trængte til denne Advarsel; jeg glæder mig over, at den er blevet hørt og forstaaet.

Det ærede Medlem kom ind paa lidt Kritik af, hvordan det hidtil er gaaet med Teatret; han mente nærmest, jeg skulde spille en Diktators Rolle, optræde med Censur over for Det kongelige Teater. Det kunde ikke falde mig ind. Det Parti, jeg tilhører, og den Regeringskoalition, som jeg er Minister i, er frisindet, er liberal, er hensyntagende til alle Sider. Men nu hører vi altsaa, at hvis det ærede Medlem eller nogen fra hans Side blev Undervisningsminister, saa kunde vi risikere, at de indførte Censur over for Teatrets Forestillinger. Det vil jeg ikke indlade mig paa.

Hvad selve den omtalte Forestilling angaar, kan der være delte Meninger om den. Jeg vil her sige, at Offenbach er en Komponist af en saadan Rang, at hans Musikværk vel fortjener at fremføres paa Det kongelige Teater som paa saa mange Scener Verden over. Efter min Mening staar Offenbachs Værk højere musikalsk end f. Eks. Strauss' Musik til „Flagermusen“, og jeg hørte ingen Kritik over denne Operettes Opførelse paa Det kongelige Teater. Offenbach blev jo en virkelig Operakomponist, og man kan ogsaa i „Orfeus“ finde Toner og Klange, der minder en om, at Offenbach skrev „Hoffmanns Æventyr“, maaske en af de skønneste mindre Operaer, der findes af mere moderne Art.

Naar det ærede Medlem ansaa Kulturfondens Tilværelse som farlig, ja, saa er der allerede svaret derpaa, men jeg vil

føje til, at en Kulturfond, i hvis Bestyrelse der sidder valgte Repræsentanter for alle de 4 Partier, der har Repræsentation i Finansudvalget, kan dog vist ikke mistænkes for at være ensidig. Vi har allerede nu det raadgivende Forfatterudvalg, og det er egentlig kun en videre Udvikling deraf. Men for øvrigt skulde det ærede Medlem, der vil øve Censur, da ikke være saa angst her paa et helt andet Omraade for Frisindet. Jeg mener, at der baade skal vises Frisind af Ministeren, og at der ogsaa i Kulturfondens Bestyrelse er tilstrækkelig Garanti for virkelig alsidigt Frisind paa dette Omraade.

Det ærede Medlem sagde, at Provinsen, og senere hen, at Radiolytterne skal betale en væsentlig Del af det, der nu gaar til Det kongelige Teater. Det er mig en fuldkommen uforstaaelig Tale. Lytterne skal, hvis dette Lovforslag gennemføres, ikke betale een rød Øre, ikke een Hvid mere, end de hidtil har betalt; der paalægges dem ikke den mindste Byrde, ikke den mindste, men de faar Sikkerhed for, at Radioen i Fremtiden i endnu højere Grad end hidtil vil kunne fyldestgøre sin Kulturopgave.

Det ærede Medlem talte om, at dette Rigsdagsudvalg blev „Gidsler“. Jeg synes, det er en Mistæneliggørelse over for Medlemmer valgte af Finansudvalg eller Rigsdag, som er ganske ubegrundet.

Naar det ærede Medlem talte om, at nu havde min Tale om Budgettets Tugt og Tvang vist sig at være hen i Vejret, kan jeg da pege paa de klare, tørre Tal, nemlig at Det kongelige Teater sidste Aar havde en Udgift paa 400 000 Kr. mindre end de sidste 9 Aars Gennemsnit. Det synes dog at tyde paa, hvad ogsaa en Række ærede Talere har fremhævet, at det har haft sin store Betydning, at Teatret er kommet ind under Budgettets Tugt og Tvang i Modsætning til den Forstrækningsordning, som Venstres Ministre gennemførte, og hvorefter Teatret simpelt hen kunde hæve i Finanshovedkassen, hvad det havde Brug for. Det var en Ordning, som vi mente, vi maatte komme bort fra, og vi er kommet bort fra den, og det er jeg glad ved. At Dobbeltsceneordningen ikke kunde gaa, har jeg nævnt ganske kort ved Forelæggelsen, og det skal jeg ogsaa gentage ganske kort her. Jeg maatte bygge paa min Forgængers Budgetter, selvfølgelig, paa de Budgetter, der var lagt i 1928, da min Forgænger og hans Kollega Trafikministeren gennemførte Dobbeltsceneloven. Havde jeg ikke gjort det, havde jeg været illoyal over for denne Ordning. Det var mig i højeste